

DUNAKESZI JÉZUS SZÍVE TEMPLOM

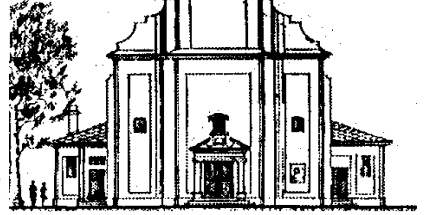
HÍRLEVELE

2011. Március

6. évfolyam 3. szám

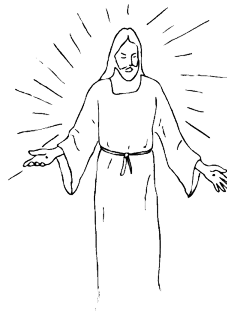
Az ÚR JÉZUS PANASZAI (NEM CSAK NAGYBŐJTI IDŐBEN):

Mesternek nevezel, és mégsem kérdezel engem!
Világosságnak hívsz, és nem látsz engem!
Igazságnak hívsz, és nem hiszel nekem!
Útnak hívsz, és mégsem jársz ezen az úton!
Életnek hívsz, és nem vágyódsz utánam!
Azt mondod, hogy bölcs vagyok és nem követsz engem!
Azt mondod, hogy szép vagyok és nem szeretsz engem!
Azt mondod, hogy gazdag vagyok és nem kérsz tőlem!
Azt mondod, hogy örök vagyok és nem keresel engem!
Azt mondod, hogy irgalmas vagyok, és nem bízol bennem!
Azt mondod, hogy hatalmas vagyok és nem félsz tőlem!
Ha mindezért örökre elveszel, egykor ne vádolj érte engem!

Egyedül vagy? - Ott vagyok veled!
Nincs kihez szóljál? - Beszéljess velem!
Nem tudsz aludni? - Imádkozzál!
Fáj a magány? - Hagyatkozz rám!
Nincs ki szeressen? - Én szeretlek!
Bántanak, megszólznak? - Én megértelek!
Elhagyott mindenki? - Én veled vagyok!
Beteg és fáradt vagy? - Gyógyítód vagyok!

Hozzám jöhetsz amikor érzed: nem bírom tovább, nehéz az élet.
Hozzám jöhetsz én mindig várlak;
Szívem ajtaja feléd kitérve.
Fontos vagy nekem nagyon szeretlek!
Meghaltam érted a kereszten.
Ne hordozd tovább egyedül bajod.
Keresztem alatt lerakhatod!
Add a kezed – fogom erősen,
Add a szíved – tisztítja vérem,
Add életed s érte cserébe,
Örök életet adok érte!!!

Testtartások 5. Kitért, magasba emelt karok. A karok kitérása az ég felé ősrégi gesztus. Egyidős az emberrel. Már a természeti népeknél is megvolt ez a mozdulat, látható pl. feltárt barlangrajzokon, ősi emlékeinken. Érezték, tudták, hogy van valaki fölöttük, akinek létüket köszönhetik. A természeti erők tudatosították bennük kicsinységüket. Még akkor is, ha a természetfeletti kinyilatkoztatásnak híján voltak, megsejtették, hogy ez a gyönyörű világ nem csak úgy magától van. Tudták, hogy akit meg akarnak szólítani, nagyon magasban – elérhetetlen magasságban van felettük. Keresték a kapcsolatot a természetfeletttel – ha nem megfelelő helyen és módon is – de őszintén. (Korunkban pont ez az őszinteség hiányzik sokszor.)

A zsidó nép szintén használta imádságai végzéséhez. Sőt, sokszor már akkor is felemelte kezét, ha csak szóba került Isten neve. „Ábrám azonban így válaszolt Szodoma királyának: Kezemet fölelem a magasságbeli Isten felé, aki az eget és a földet teremtette...” (Ter 14.22) A kitért kar az Istennel való élő kapcsolatot fejezte ki: „Ameddig Mózes a kezét kitérva tartotta, az izraeliták fölényben voltak, de ha leeresztette a kezét, az amalekiták jutottak fölényhez.” (Kiv 17.11) Ebben az is megjelenik szimbolikusan, hogy kitért karjával az ember nem csak keresi, de erőt is merít Isten akaratának teljesítésére. A kitért karral való ima jól kifejezi az ember Istent dicsőítő és áldó szándékát: „Aztán az ablaknál állva kitérta kezét, és így fohászzkodott: Légy áldott, irgalomnak Istene! Legyen áldott a neved örökre! Dicsőítsen minden alkotásod örökkön-örökké!” (Tób 3.11) A kitért kar a közösségért végzett közbenjáró imában is megjelent: „Ez volt álmában a látomása: Oniászt látta... Kitérta kezét és imádkozott a zsidók egész közösségéért.” (2Mak 15.12)

Az Újszövetségben nem találtam arra példát, hogy Jézus felemelt karokkal imádkozott volna. Azonban ő is a zsidó nép gyermeke volt, és így egészen biztosan használta ezt a formát. Ez az imaforma viszont **Krisztus kivégzésének módjában** jelenik meg legerőteljesebben: kitért karokkal függött a kereszten. Az Ő kitért karjaiban egyszerre benne volt a kapcsolat Atyjával, az atyai akarat elfogadása, a közösségért végzett közbenjárás, közvetítés és az erőforrásból való merítés. Amikor Mózes kitért keze megfáradt, Áron és Húr volt segítségére, hogy keze fenn maradhasson (vö. Kiv 17.12), Jézus kezét pedig kitért módon szögezték a kereszt fájához, hogy utolsó pillanatáig közbenjáró szolgálatát végezni tudja...

Ezt az imamódot aztán a keresztények is átvették. Erről korabeli rajzok, dokumentumok tanúskodnak. Használták nem csak természetes kifejeződése miatt, de mert Jézus keresztdozatára is emlékeztette őket. A keresztény ókorban mindenki kitérta a kezét ima közben, de később ez a liturgia, a szentmise sajátos részévé vált, és ahogyan azt ma is tapasztaljuk, kizárólag a pap liturgikus cselekményének eszköze. Azonban a hívő ember saját imáját (talán belső készítésénél fogva is) újra és újra végezte ilyen formában is. A legutóbbi időben pedig egyes közösségek, lelkiségi mozgalmak nagyon tudatosan újra használni kezdték a testi imádság ezen formáját imaközösségekben is.

Talán itt érdemes megjegyezni azt is, hogy a tekintet szerepe is mennyire kifejező az ima közben: az ég felé fordított tekintetek gyakori kísérője a kitért karoknak, melyek Istent keresik. A behunytt szemek viszont a belső elcsendesedés vágyát fejezik ki és az Istennel való közösség megtalálását segítik elő. A lélek kommunikációját a Lélekkel.

Jól kifejeződik amikor az Istent megszólító ember letérdel, és úgy tárja kezeit az ég felé: Ebben a testi gesztusban együtt van jelen az ember alázata és bizodalma és irányultsága. Az Isten előtti lélek alázatos kitérülközése az őt végtelenül szerető Isten előtt.

Korunk emberétől – aki egyszerre erőltetetten bizalmaskodó és ugyanakkor hűvösen távolságtartó is – nagyon messze áll az imának ilyen fizikai módon való kinyilvánítása.

Szeressük, és használjuk ezeket a testi imádságokat, hiszen a lélek is könnyebben száll az ég felé, ha testünktől támogatást kap.

(Vagner Mihály)

Kedves testvérek! A Családok Évét hirdette a MKPK (Magyar Katolikus Püspöki Kar), amely Szentcsalád vasárnapjától (karácsony) indult, és ez év Szentcsalád vasárnapjáig tart. Ez alkalomból is szeretném gondolatébresztőnek az alábbi két írást. (szerk.)

MICHAEL HARGROVE: ERŐLEVES A LÉLEKNEK

Egy barátomra vártam az Oregon állambeli portlandi repülőtéren, amikor olyan életre szóló élményben volt részem, amelyet általában csak mások elmeséléséből ismer az ember – váratlanul ért egy óvatlan pillanatban. Mindössze fél méterre tölem zajlott.

A nyakamat nyújtogatva kerestem a barátomat a kifelé áramló utasok között, amikor észrevettem egy felém tartó férfit két könnyű kezításkával. Éppen mellettem állt meg, hogy káskántsza a családját. Először a kisebbik fiához fordult (talán hat éves lehetett), amint letette tőskáit. Hosszan megölelték egymást. Miután szétváltak, és egymás szemébe néztek, az apa így szólt:

- Örülök, hogy újra látlak, fiam. Nagyon hiányoztál. A gyerek félénken mosolygott, elfordította a tekintetét.

- Te is nekem, apa - felelte halkán. A férfi felegyenesedett, a nagyobbik fia szemébe nézett (aki úgy kilenc-tíz éves lehetett), két keze közé fogta a fiú arcát, és a következő szavakkal üdvözölte:

- Már egészen felnőtt vagy. Nagyon szeretlek, Zach. Újabb hosszú, gyengéd ölelés következett.

Közben egy egészen kicsi lány (talán egy vagy másfél éves) izgatottan fészkelődött az anyja karján, és egy pillanatra sem vette le tekintetét érkező apjáról. Az apa most őt is üdvözölte:

- Szervusz, kicsi lány! Majd szeretettel átvette őt az anya karjaiból. Gyorsan végig csókolta az arcát, azután a mellére vont, és ringatni kezdte őt. A kislány azonnal megnyugodott, és boldog meglepéssel fektette arcát az apja vállára. Hosszú pillanatokig maradtak így, majd az apa a nagyobbik fiúnak adta át a kislányt, és Így szólt: - A legjobbat hagytam utoljára!

A feleségéhez lépett, és leírhatatlan szenvedéllyel, hosszan csókolta. Másodpercekig csodálattal nézett az asszony szemébe, majd utotgva azt mondta:

- Annyira szeretlek! Alig tudtak betelni egymással, sugárzó tekintettel itták magukba egymás látványát, és közben fogták egymás kezét. Egy pillanatig úgy tűnt, ifjú házások, de a gyerekek korából ítélve tudtam, hogy ez lehetetlen. Pár másodpercig eltöprengtem a dolgon, azután eszembe villant, mennyire magával ragadott a feltétel nélküli szeretet eme röpke drámája, mely mindössze egy karnyújtásnyira tölem játszódott le. Hirtelen zavarba estem tőle, mintha avatatlanul léptem volna be egy szentélybe, ugyanakkor döbbenten hallottam a saját hangomat, amint izgatottan azt mondja: - Ez aztán valami! Míóta házások?

- Összesen tizennégy éve vagyunk együtt, de csak tizenkét éve élünk házasságban - felelte a férfi, miközben egy percre sem vette le a szemét szeretett felesége arcáról.

- És mennyi ideig volt távol? - kérdeztem. A férfi végre felém fordult és rám nézett. A szeméből még mindig sugárzott a boldogság.

- Két teljes napig.

- Két napig? Meg voltam döbbenve. Az üdvözlés hevesességéből arra következtettem, hogy legalábbis hetekről van szó, ha nem hónapokról. Tudtam, hogy az arckifejezésem elárul. Szinte foghegyről vetettem oda, remélve, hogy némi eleganciával szállhatok ki a kellemetlen helyzetből (és tovább kereshetem a barátomat a tömegben)

- Remélem, az én házasságom is ilyen szenvedélyes lesz tizenkét év múltán.

A férfi arcáról hirtelen eltűnt a mosoly, mélyen a szemembe nézett, és hangjának határozottsága mindörökkre beleégett a lelkembe, amikor válaszolt:

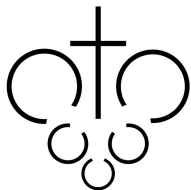
- Ne reménykedj barátom... dönts!

Azután újra rám villantotta fényes mosolyát, kezét rázott velem, majd családja kíséretében elment.

Amikor a barátom megjött, még mindig megigézten bámultam ezután a kivételes férfiú és családja után.

- Mit nézel? - kérdezte a barátom. Habozás nélkül, különös biztonsággal feleltem:

- A jövőmet!

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2011-BEN,
A CSALÁD ÉVÉBEN

**ÚTON EGYMÁS FELÉ,
EGYRE KÖZELEBB**

**MÁRCIUSI LEVÉL A CSALÁDOKHOZ, A HÁZASPÁROKHOZ, A
JEGYESEKHEZ ÉS A SZERELMESEKHEZ, A CSALÁDOKAT SZERETŐ
SZERZETES - ÉS PAPTESTVÉREKHEZ, ÉS MINDENKIHEZ, AKI A
CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL**

„Meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt. Csak álltam és néztem, mert tudtam, hogy ő, csakis ő lehet a feleségem. Egy év sem telt bele, összeházasodtunk, azóta is boldogan élünk,” – meséli egy fiatal férj. Ilyen egyszerű lenne? Csak állni, nézni, aztán feleségül venni, minden küzdelem, bizonytalankodás nélkül, határozottan és abban a meggyőződésben, hogy ez így mindkét félnek jó, sőt, életük végéig kitart? Lehet, hogy előfordul ilyen eset, tapasztalataim szerint azonban elég ritkán.

A nagy találkozás két fiatal között különleges esemény. Hogyan is találhatná meg a földön élő sokmillió lány mindegyike a milliányi fiú közül azt az egyetlen egyet, akivel egy életen át boldogan élhet, aki mindenben az övé lehet, és akinek teljesen átadhatja magát? A szív pedig erre vágyik, kimondatlanul is, sokszor nem is tudatosan. Az ilyen nagy találkozás valószínűsége csekély, emberi erővel elő sem idézhető. De ha annak tudatában éljük meg találkozásainkat, hogy a mennyei Atya már teremtésünk előtt kiszemelte társunkat, az egyetlen a sok milliárd közül, akkor egyszer csak megtörténik a csoda: „A gypet nézem, talán a gypet. / Mozdul a fű. Szél vagy zápor talán, / vagy egyszerűen az, hogy létezel / mozdítja meg itt és most a világot.” (Pilinszky: Itt és most)

Nem csak minden ember egyedi és megismételhetetlen, hanem minden életre szóló nagy találkozás is különbözik a többiétől. Beszéljétek el családi, rokoni, vagy baráti körben, hogyan és mikor érett meg bennetek a felismerés: megtaláltatok az igazit, az egyetlenit!

Van olyan fiatal, aki kapcsolataiban csak a pillanatnyi örömet, szórakozást, a kellemes időtöltést keresi. Csak akkor érez némi kiábrándultságot, amikor egy kellemes összejövettel, vagy egy vidám este után magára maradvá valami hiányérzete támad. Jókat nevetett, evett-ivott, jól érezte magát új ruhájában, de nem kapott és adott semmit. Minden maradt a régiiben, holnap se lesz senki, akivel jó lenne megosztani gondot-baj, örömet-bánatot, és akinek a gondjaiban-örömeiben boldogító lenne feloldódni. Sokakkal van jó barátságban, jól érzi magát körükben, mégis társtalan. A társtalanságtól menekülve a fiatalok sokszor fordulnak pótmegoldásokhoz, olyanokkal kötik szorosabbra a kapcsolatot, akik ugyancsak magányosak, noha mindketten tudják, hogy a másik nem az „igazi”, vagy akik csak pillanatnyi partnert

keresnek, vagy esetleg valamilyen szempontból éppen most hasznosnak találják a másikkal való kapcsolatot. Tévedés ne essék: pártolom a vidám szórakozást, a derűs kikapcsolódást, a vidám együttléteket és kirándulásokat. Fontos azonban, hogy a fiataloknak legyen határozott elképzelésük saját magukról és jövőjükéről. Szilárd identitás-tudat és letisztult jövőkép nélkül veszélyes kapcsolatokat létesíteni. Aki nem tudja magáról, hogy kicsoda, és nincs kialakult, reális képe saját jövőjéről, az játszva keveredik kétes értékű kalandokba, könnyen válik érdekhajhászok martalékává. Aki pedig azon aggódik, hogy magára marad, ha nem ragadja meg az első kínálkozó alkalmat, figyeljen a prófétára: „Így szól az Úr, a te teremtőd: ... Ne félj, mert meg-váltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!... Ne félj, mert én veled vagyok!” (Iz 43, 1, 5)

Mi segít a felnövekvő fiatalnak abban, hogy önmagát megismerje és elfogadja? Hogyan járulhat hozzá a család a helyes önértékeléshez, a következő generáció jövőképeinek kialakításához?

Tévedés lenne azonban tétlenül várni a „nagy Ó” feltűnését. A magára maradottságnak nem ritkán oka a restség, a nagyravágás, a makacs büszkeség, de a mai „rohanó világunkban” kétségtelenül nehéz a találkozásokra megfelelő alkalmakat találni. Az iskolai, főiskolai diákszerelmek sok lehetőséget kínálnak. Szerencsések azok a fiatalok, akik megszokták, hogy otthon, a családban szüleikkel mindent őszintén megbeszélhetnek, tanácsot kérhetnek és követik is a szülői útmutatást. Aki ilyen légkörben nevelkedett, az a társkeresésben is hasonló úton fog járni, olyan társat szeretne, akivel a szüleikhez hasonló bensőséges családi életet alakíthat ki. A diákszerelmek sok esetben értékes állomásai a házasságra készülésnek, de a végleges elköteleződés hiánya miatt egészen más szintűek, más a hatásuk a két emberre és környezetükre, mint a házasság esetében, hiszen ilyenkor még minden pillanatban súlyos megrázkódtatás nélkül bekövetkezhet a szakítás, egy új kapcsolat felé való orientálódás. Sokszor ad lehetőséget a találkozásra a munkahely, de ebben az esetben fokozott óvatosságra van szükség. Egy már „foglalt” és a párját kereső munkatárs között szövődő kapcsolatok tévútra is vihetnek. Azok, akik tanulmányaik befejeztével elhelyezkednek és teljes erővel karrierük építésén fáradsznak, nem érnek rá társaságha járni, szórakozni. Hasonló helyzetű fiatalokkal együtt dolgozva kapcsolat alakulhat ki közöttük, és rátalálhatnak az igazi társra. A találkozásoknak jó terepet biztosítanak a különféle közösségek, így az egyházi közösségek is. A plébániai és mozgalmi csoportokban keresztény gondolkodású fiatalok találkozhatnak, így könnyebb az ismerkedés, könnyebb egymás jövőképét elfogadni.

Akárhol is találkoznak a fiatalok, fontos, hogy ne vakítsa el őket a külső szépség, az anyagi gazdagság, ne tévessze meg őket az érzékek csalfa játéka, hanem a belső értékeket keressék, azokat, amelyekre ráépíthető egy keresztény házasság. A kapcsolat történetében vannak szárnyalások és mélyrepülések, ilyenkor támaszul szolgálhatnak a sarkalatos erények: az *okosság* a helyzetek mérlegelésében, az *igazságosság* az adható és kapni vágyott javak összevetésében, a *mérsékletesség* a vágyakban és igényekben, valamint a *lelkierő* a felismert jó és helyes elképzelések végrehajtásában.

Milyen alkalmakat tud teremteni a családok összefogása, közössége a fiatalok találkozásához? Hogyan segíthetik elő maguk a fiatalok az ilyen találkozási alkalmak sikerét, népszerűségét?

A párkapcsolat alakulása során két személy kerül egyre közelebb egymáshoz, egyre többet tud a másikról. Egy bölcs öreg tanár a párválasztásra vonatkozó tanácsát tanítványainak így foglalta össze: első a jellem, második a szellem, harmadik a kellem, és csak ha mind a három rendben van, akkor jöhet a szerelem. Az emberi személy test, lélek és szellem egysége, e három dimenzió közül egyik sem hanyagolható el. A párkapcsolat akkor érik be, ha mindketten teljes emberi személyüket akarják egymásnak mindenestül átadni. A legnagyobb veszély a testi

dimenzió túlsúlyba kerülése, mert a testi kapcsolat hatalmas ereje elfojtja a szellemet és lelket, a szerelmesek „ész nélkül” rohannak, és csak későn derül ki, hogy nem, vagy rosszul ismerték meg egymást. Az sem szerencsés, ha nem is foglalkoznak a másik szellemi, kulturális igényeivel, az e téren jelentkező szint- és nézetkülönbségek következményeit majd gyermekeik fogják megszenvedni. A kapcsolat akkor fejlődhet jól, ha mindketten az egész embert őszintén, színelés és megtévesztés szándéka nélkül feltárják, illetve a másikat teljességében akarják megismerni és megérteni. Lehet, hogy egy ponton kiderül, hogy tévedtek, nem egymásnak teremtette őket Isten. A jólelkű, korrekt kapcsolat ilyenkor csendben, különösebb megrázkódtatás nélkül felbomlik. Ha viszont az összetartozás egyre szorosabbá válik, egyre kevesebb a bizonytalanság, a homályos pont, csakhamar beteljesedik a csoda: „elhagyja a férfi apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és egy testté lesznek” (Ter 2, 24)

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke

KÓRUSUNK, A HARMONIA SACRA

Templomunk kórusát nem kell bemutatni, hiszen nagy egyházi ünnepeinken és minden hónap első vasárnapján tudásuk legjavát adva éneklük magyar szerzők miséit és a zenei világirodalom egyházi műveit. Mégis talán érdeklik közösségünk tagjait a kórus megalakulásának és működésének körülményei, valamint a Harmonia Sacra örömei és gondjai, melyekről kötelességünk időnként tudósítani.

Az együttes templomi kórusként, 1995. február 5-én, Oláh Antal plébános úr segítségével és támogatásával alakult meg. A kórusuk életre hívója és életben tartója azonban Szakáll Lászlóné, fiatal és középkorú híveink Lujzi nénije, művészeti vezetőnk és karnagyunk.

A vegyeskart 20 tagunk alapította, akik közül 12-en ma is velünk vannak. 39 fős tagságunk mintegy fele belépéskor már valamilyen kóruséneklési vagy más zenei gyakorlattal bírt, de énekel három fiatal karnagy is együttesünkben, kiket érdemes név szerint említeni: Altsach Gergely, Tóth-Cseri Marica és Szabó Gábor. Igazából azonban amatőrök vagyunk, akiknek a napi kemény munka vagy a szokásos nyugdíjas kötelezettségvállalások után lelki felüdülést jelent, ha kiénekelhetik magukból a feszültséget. Vannak köztünk egészségügyiek, orvosok, mérnökök, közgazdászok, fizikaiak és alkalmazottak, a kiváló lakatostól a kiváló bankárig.

A hívó közösség elé csak megalakulásunk után majd' másfél évvel, 1996. június 16-án, Jézus Szíve vasárnapján léptünk, és az önálló koncert keretén belül vettük fel a Harmonia Sacra nevet. Rendszeresen hangversenyt szervezünk és fellépünk a templomi búcsúkon és Advent idején, ilyenkor a megívott művészek és kórusok jóvoltából a Jézus Szíve templom Dunakeszi zenei központjává válik. Virágvasárnap és Nagypénteken passiókat adunk elő, és rendszeresen szerepelünk templomunkban Húsvét vasárnapján, az éjjeli miséken és Nagykarácsony vasárnapján. 1998. óta minden hónap 1. vasárnapján a szentmiséken végzünk szolgálatot.

Az említett rendszeres alkalmakon kívül több mint százszor léptünk fel önállóan vagy más együttesekkel. Kiemelkednek vendégszerepléseink a váci székesegyházban, köztük a Szt. Cecília kórustalálkozó, hangversenyünk a budapesti Szt. István bazilikában és szerepléseink a Servite ökumenikus kórusal. Közvetítette szolgálatunkat szentmise keretében a Katolikus rádió és kétszer a Mária Rádió. Dunakeszin minden templomban éneklünk: pl. 15 alkalommal léptünk fel a Szt. Mihály templomban, de néhány ökumenikus imahétén énekelünk a református és az evangélikus templomban is. A városon kívül 27 alkalommal adtunk koncertet vagy vettünk részt zenei áhítatokon. Fontosnak tartjuk két erdélyi utunkat, melyek keretében

Tordaszentlászlón, Székelykeresztúron és Csíksomlyón összesen 5 alkalommal adtunk önálló hangversenyt.

Működésünk eddigi 16 éve alatt összesen 9 jótékonyági koncertet adtunk (pl. új plébániánk felépítése, az orgona felújításának javára). A jótékonyági koncertek során több millió forintot énekeltünk össze közösségi célokra. Adományunkkal segítettük a Madarász utcai Gyermekkorházat, emlékművek megalkotását. Kisebb összegekkel támogattuk egyik tagunkat tanulmányainak befejezésében, amit később kamatostul kaptunk vissza tőle szellemi értékekben.

A 15 év alatt rendszeresen támogatott minket:

- a Jézus Szíve templom képviselő testülete és személyesen Oláh Antal és Szádoczki Károly plébánosok;
- Dunakeszi önkormányzata és személyesen Kecskeméthy Géza polgármester;
- Kovács László pékmester;
- Bán Mihály, a Hadik étterem vezetője;
- a Bárdos Lajos általános iskola;
- a József Attila Művelődési Központ;
- valamint év végi összejöveteleinken Tóth Márton és felesége.

Nagyvonalú számítást végezve kórusunk eddig mintegy 800 próbát tartott. Egy valaki volt ott majdnem minden próbán: Szakáll Lászlóné, Lujzika, művészeti vezetőnk és karnagyunk. Az ő kórusvezetői felfogására az arány, az arányosság és a mérték tiszteletben tartása a jellemző. Egyetlen fogalommal kifejezve: a jó ízlés. Jellemzője a zenei hangsúlyok és hangsúly-eltolódások kimért egyensúlya, a kórusművek ívének plasztikus megmutatása, a zenei szövet és a művek szövegének értelmezhető összhangba állítása. Nem szűnő energiával irányítja, szervezi kórusunk mindennapi életét.

A Harmonia Sacra vegyeskarnak gondjai is vannak: a próbaterem a Szent Imre ifjúsági házban már nagyon szűkös, ha (véletlenül) minden dalostársunk eljön a heti próbára. Nagyobb baj, hogy bizony idősödünk. Minden szólamban több fiatal, friss, tiszta hangra lenne szükség, mert az öregedéssel sokszor – ha nem figyelünk eléggé – az „alulintonálás” is együtt jár.

Fiatal testvérek, gyertek hozzánk. Cserébe a rendszeres próbákért megkapjátok harmóniai feloldódás nagyszerű élményét és egy összetartó közösség szeretetét.

Dr. Ládai Balázs

Kedves Testvérek!

Az *előző hónapban* történt egy kis „baki”. Ládai Balázs cikkének (Szent Cirill és Szent Metód ünnepe) *utolsó bekezdése eredetileg egyetlen mondatból állt*. A további néhány mondat a „technika ördöge”, és az én figyelmetlenségem következménye (egy régebbi cikk maradványa). Ezért mindenkitől, de elsősorban Balázs barátomtól kérek ugyanazon fórumon, ahol a hiba történt, bocsánatot. Maradva testvéri szeretetben, Wagner Mihály.

HARMONIA SACRA ÉNEKEL:

Április 3.-án vasárnap (nagyböjtben) a ½ 10-es szentmisén a Harmonia Sacra a következő műveket énekli:

Kodály: Magyar mise
Carissimi: Bűnbánó szívemet
Roselli: Adoramus Te Christe
Buch: Az Isten útja

Hirdetések

Szentmisék rendje: Hétfőtől szombatig: 07:30.
Csütörtök 18:00
Szombat 07:30; 18:00; Vasárnap 07:30; 09:30; 18:00
Szentségimádás: Minden elsővasárnap a ½ 10-es szentmise után az esti szentmiséig;
Fogadóórák: Hétköznapokon 09:00-12:00-ig;
hétfőn, szerdán és csütörtökön 16:00-18:00-ig az új plébánián.

Károly atya a **06-30-2944-898** és **06-27-351-676**-os telefonon érhető el.

A **nagyböjti időszakban** minden péntek este 17:30 órakor **KERESZTÚTI ÁJTATOSSÁGOT** tartunk, melyre mindenkit szeretettel hívunk. Vegyünk részt minél többen!

ELSŐÁLDOZÁS!

Időpontja: Május 29-én a ½ 10-es szentmisén.

Első oktatás: Március 19, szombat 09 órakor

Szülőkkel megbeszélés: Március 27-én, vasárnap az esti szentmise után a Szent Imre házban!

MEGHÍVÓ!

Szeretettel hívjuk a kedves testvéreket a SZENT IMRE TEMPLOMBAN tartandó két előadásra.

- 1, „Szamarakkal a Mennyországba” – Óberfrank Pál önálló estje
2011 március 26-án 19 órakor
- 2, „És megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” – Eperjes Károly önálló estje.
2011 április 3-án 19 órakor

A két előadás ára együttesen 3.000 Ft. Érdeklődni és jegyet venni **Kelényi Ferencnél** lehet a **06/30/275-4723**-as telefonszámon. A bevétel teljes egészében a Szent Erzsébet óvoda költségeihez járul hozzá.

GYERMEKMISE ÉS SZENTJÁNOSBOGÁR KLUB a Jézus Szíve plébánián **minden 2. és 4. vasárnap!**

Március 13. 14:30
Március 27. 14:30
Április 10. 14:30
Április 24. 14:30
Május 8. 14:30
Május 22. 14:30
Június 12. 14:30

(Tereza)

MORZSÁK

Egy alkalommal megkérdezték az öreg szerzetestől: - Miért van az atya, hogy amíg a cellatársad zsoldárokat énekel, te odaállsz az ablakba? - Nehogy mások azt higgyék, hogy kínzom.

Felelős kiadó: Dunakeszi-Gyártelep Plébánia – Szádóczky Károly plébános atya
Szerkesztette: Vagner Mihály (06-30-3781123; vagner.mihaly@vaciegyhazmegye.hu)
Plébániánk honlapja: www.dunakeszi-jezusszive.vaciegyhazmegye.hu